

DE PROMOTIE

(Pump and Circumstances)

Toneelspel in twee bedrijven

door

TOM ERHARD

vertaling

Linda Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE PROMOTIE - PUMP AND CIRCUMSTANCES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **TOM ERHARD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Drie mannen, acht vrouwen, eventueel met extra mensen op de achtergrond.

Lorraine Montgomery - voorzitter van de hoogste klas

Thucydides Jones - schoolconciërge

Lorenzo Fuller - leerling van de hoogste klas

Meisje - speelt een aantal rollen, Marcia, Juffrouw Griss, Kaartjesverkoopster, serveerster.

Debbie Stark - Lorraines vriendin.

Dokter Martha Wallace - schoolhoofd.

Mevr. Linda Sue Johnson - jonge lerares Engels.

Meneer Bill Abbott - jonge geschiedenisleraar

Mevr. Alice Montgomery - Lorraine's moeder

Juffrouw Irons - oudere wiskundelerares

Sandra Romaine - een meisje wat is weggelopen.

TIJD:

het heden, april en mei.

DECOR:

Dit stuk kan worden gespeeld in eenvoudige theaters. Op het toneel hebt u een paar kleine ruimtes nodig, een paar lichte stoelen, bureaus, tafels, door elkaar neergezet. Die worden verschoven tijdens het stuk.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat, komen de acteurs door het auditorium en gaan op de eerste rij zitten tussen het publiek, links en rechts van het toneel. Er komt een aantrekkelijk schoolmeisje het toneel op en begint het publiek toe te spreken.

LORRAINE: Goedenavond. Ik ben blij dat u bent gekomen, om mijn verhaal aan te horen. Ik ben Lorraine Montgomery. *(kleine pauze)* Het is begin mei, en dan denk ik altijd terug aan mijn laatste schooljaar. *(kleine pauze)* Het was eigenlijk vreselijk. Het was zo erg dat...

T. JONES: *(De schoolconciërge komt binnen, hij maakt de vloer schoon met een gigantische bezem. Hij schuift Lorraine handig opzij met zijn bezem)* Hé zeg, niet zo snel. Wie heeft het eigenlijk voor het zeggen in dit stuk? Wie is hier de verhalenverteller?

LORRAINE: *(tegen het publiek)* Dit is Thucidides Jones. Zo heet je toch? *(tegen Thucidides)* Ik vertelde net tegen deze mensen...

T. JONES: Ik weet het. Als ik twee minuten later binnen was gekomen, had je het hele verhaal al verteld, compleet met de plot en het eind en alles.

LORRAINE: Maar dat wil ik ook! Als iedereen die vreselijke dingen begrijpt, dan overkomt het ze misschien zelf niet.

T. JONES: Dat weet ik, maar dat is niet de manier waarop je een verhaal vertelt. Je moet niet te snel vertellen hoe het eindigt, want dan gaat iedereen naar huis voor de pauze. *(tegen het publiek)* Er is een pauze. Ik weet dat sommigen van u net binnenkomen, maar ik wilde het vast even zeggen. Als de stoelen hard worden, weet u het vast. Ik heb ze vanmiddag schoongemaakt, zodat u niet allemaal onder de kauwgom naar huis gaat. *(hij klimt de zaal in, kijkt nog een paar stoelen na, en maakt dan een schoen schoon van iemand uit het publiek)* De kinderen kauwen hier een enorme hoeveelheid kauwgom. Vorig jaar hebben alle studenten bij elkaar honderdtachtigduizend pakjes weggekauwd. Waarbij ze elfduizend stuks op de deur van het wiskundelokaal van mevrouw Irons hebben geplakt. Ik ben hier al zevenenveertig jaar. Dus dit soort belangrijke dingen weet ik allemaal.

LORRAINE: Wie praat er nou over kauwgom op een moment als dit?

T. JONES: *(denkt goed na)* Nou, meneer Wrigley bijvoorbeeld, en meneer Dentyne.

LORRAINE: We hebben geen meneer Dentyne.

T. JONES: Zeker wel. Zijn achterneef is hier gepromoveerd. De klas van eh.. hij vertelde me dat zijn oom op een plantage in Brazilië woonde, maar hij kon geen markt vinden voor de gom die uit zijn bomen droop.

Dus hij maakte er kauwgom, van. En aangezien hij een egoïst was, noemde hij het naar zichzelf: Dinwiddel J. Dentyne 111.

LORRAINE: Ik geloof dat de kinderen gelijk hebben.

T. JONES: Wat zeggen ze dan?

LORRAINE: Dat u de grootste verhalenverteller bent die er op twee benen rondloopt.

T. JONES: Als je een naam hebt als Thucidides Jones, dan moet je wel een verhalenverteller worden. *(kleine pauze)* Trouwens, en dat zou jij toch moeten weten, soms als je diep in de ellende zit, dan is het enige wat echt helpt, een verhaal vertellen.

LORRAINE: Hoe kan ik dat doen, als ik geen flauw idee heb wat ik na mijn examen moet gaan doen, en als ik niet eens meer een gezin heb?

T. JONES: Goed, goed. Als je perse de meest pijnlijke gedeelten van je verhaal wilt vertellen, dan hebben we hulp nodig. *(hij roept iemand)* Is daar iemand? Waarschijnlijk niet. Bij school- opvoeringen is de helft van de acteurs te laat, en de andere helft drukt zijn snor. *(een jongen met een brandweerhelm komt ineens tevoorschijn, hij maakt gekke gebaren)* Goed. Er is dus toch iemand. *(tegen het publiek)* Hier hebben we Lorenzo.

LORENZO: *(luid tegen het publiek)* Hallo! *(met genegenheid)* Hallo, Lorraine. *(Lorraine draait zich om. Hij is beteuterd)*

T. JONES: Om te beginnen hebben we een kantoor nodig van een schooldirecteur. En een hal. Hé, meisje! *(er komt een meisje tevoorschijn)* Ik noem haar meisje, omdat ze een heleboel verschillende meisjes moet spelen. Lorraine's vriendin Marcia, Juffrouw Griss, dat is onze geschuffelde secretaresse hier op school, en straks nog een paar andere mensen. *(Meisje, Lorraine, Thucidides en Lorenzo verschuiven een paar stoelen en een bureau)* Dat ziet er goed uit. Wacht eens! *(gebruikt zijn enorme bezem om de bovenkant van de bureaus schoon te maken)* Meestal word ik betaald om de dingen hier schoon te houden, maar het is wel eens grappig om een verhaaltje te spelen. Voor het allemaal gebeurde, was Lorraine het vrolijkste meisje op de campus. Haar lach verlichtte de hele hal. *(tegen Lorraine)* Waarom begin je niet met het gesprek wat je had met Debbie?

LORRAINE: Okee.

THUCYDIDES: *(tegen het publiek)* Debbie Stark is haar naam, en ze is Lorraine's beste vriendin.

LORENZO: En ik dan?

LORRAINE: Jij bent niet mijn beste vriendin.

LORENZO: En we hebben ons hele leven naast elkaar gewoond!

T. JONES: *(roept naar de coulissen)* Debbie, schiet op. Je had je rol

allang geleerd moeten hebben, het is nu te laat. Het stuk is begonnen, en als je het vergeten bent, moet je maar maken wat ervan te maken valt. *(tegen het publiek)* Dat doen trouwens de meeste kinderen altijd in schooltoneelstukken. *(tegen Debbie)* Kom op.

DEBBIE: *(ze komt er aan met het script in haar hand ze jongleert er spectaculair mee)* Okee, okee. Ik dacht dat je met de leraren ging beginnen en zo.

T. JONES: Die komen straks. *(tegen Lorenzo)* En ik wil niet dat je nog meer stinkbommen gooit terwijl je achter de coulissen bent, hoor je? Die explosie bij de kostuumrepetitie was verschrikkelijk. *(Lorenzo kwebbelt oorverdovend, en gaat tegenstribbelend af, terwijl Thucidides hem bedreigt met zijn bezem, Ze gaan allebei van het toneel af)*

LORRAINE: Hallo, Debbie. Hallo, Marcia. *(ze maken gebaren alsof ze bij hun kluisjes staan)*

MEISJE: Hallo Lorraine.

DEBBIE: Hallo.

MEISJE: Hebben jullie al een eindexamencadeau bedacht?

LORRAINE: Gisteren al.

DEBBIE: Wil je wel geloven dat we vijfhonderd gulden hebben opgehaald?

MEISJE: Ik denk dat een nieuw logo voor de school een prima idee is. Volgend jaar kunnen ze dan alle berichtjes over spelen en dansavonden en zo met hun logo opsieren. Misschien zelfs de feestjes die we altijd bij de rivier houden.

DEBBIE: Marcia. Wat leuk. *(kleine pauze)* Het is echt een leuk cadeau.

MEISJE: *(tegen Lorraine)* En ik weet zeker dat jullie een geweldige toespraak houden bij de presentatie van het cadeau. Ik moet zo naar Chuck. Als hij meer dan vier minuten zonder mijn gezelschap zit, wordt hij zo jaloers dat hij de deurtjes uit de kluisjes gaat slopen. Tot straks. *(Meisje verdwijnt. stilte. Nog meer stilte)*

DEBBIE: Wat is er?

LORRAINE: Niets.

DEBBIE: Hou me niet voor de gek. Zodra ze het over het eind-examen had, werden je ogen zo.. schichtig.

LORRAINE: Ik wil er niet aan denken.

DEBBIE: Ik wil wel eens van die school af.

LORRAINE: Omdat jij weet wat je na school wilt gaan doen.

DEBBIE: Makkelijk! Ik heb altijd al stewardess willen worden.

LORRAINE: En daarna?

DEBBIE: Ja. *(pauze)* Maar ik ben nog niet eens aan die opleiding begonnen. Wat kan het mij nou schelen wat er daarna komt? *(kleine*

pauze) Behalve jou dan.

LORRAINE: We moeten er wel aan denken.

DEBBIE: Daarna zal ik wel trouwen, denk ik. Als stewardess heb je een goede kans om een jonge zakenman te ontmoeten.

LORRAINE: Maar wat wil je dan? Wil je echt alleen maar kinderen opvoeden?

DEBBIE: Ik denk het wel.

LORRAINE: Dat is toch niet genoeg.

DEBBIE: Je doet er nou wel zo panisch over, maar heb jij een beter idee?

LORRAINE: Dat is nou juist het probleem. *(pauze)* Ik weet niet wat ik wil doen. Ik bedoel, ik.. ik wil zoveel dingen doen... belangrijke dingen... maar ik ben nog niemand. En waar moet ik dan beginnen? Ik voel me zo alleen, het is beangstigend.

DEBBIE: *(na nog een stilte)* Mag ik je wat vragen?

LORRAINE: Natuurlijk.

DEBBIE: Wordt het al wat rustiger bij je thuis?

LORRAINE: *(pauze, rustig)* Nee.

DEBBIE: *(geeft haar een lief kneepje in haar arm)* We hadden altijd zoveel plezier.

LORRAINE: Als zo'n examen niet als het zwaard van Damocles boven je hangt, is het makkelijk.

DEBBIE: Hoe lang is het nou geleden sinds hun scheiding? Twee maanden? *(Lorraine knikt)* Wanneer wordt het wat rustiger, denk je?

LORRAINE: Oh, Debbie, het wordt alleen maar erger.

DEBBIE: Wat een ellende. Maar waarom reageert je moeder alles op jou af?

LORRAINE: Laten we er maar niet meer over praten.

DEBBIE: Zou het niet beter voor je zijn als je er wel over praatte? Praat eens met mevrouw Johnson! Dat is echt een lerares die alles begrijpt.

LORRAINE: Dat weet ik. Maar die heeft zelf genoeg ellende.

DEBBIE: Wat dan?

LORRAINE: Wist je niet dat ze het helemaal niet leuk heeft bij haar man?

DEBBIE: Mevrouw Johnson? Waauw.

LORRAINE: Ze heeft het me een keer verteld, op een middag.

DEBBIE: En ze is zelf zo lief. *(kleine pauze, sterker wordende toon)* Weet je wat je moet doen? Naar een appartementje verhuizen, en zeggen dat je niets met hun ruzies te maken wilt hebben.

LORRAINE: Ik wou dat het kon. *(scherp)* Maar ik zei al dat we er beter niet over konden praten.

DEBBIE: *(haalt haar schouders op, verandert van toon)* Okee. Met wie ga je naar het schoolbal?

LORRAINE: Niemand. Misschien ga ik wel alleen, en dans ik met de leraren.

DEBBIE: Kom nou.

LORRAINE: Die jongens zijn allemaal zo kinderachtig.

DEBBIE: *(opgewonden)* Ik ga met Rusty Rhodes!

LORRAINE: *(lachend ondanks zichzelf)* Rusty Rhodes! Dan kom je niet eens aan! Die staat al geparkeerd voordat je aan het eind van de straat bent.

DEBBIE: *(lachend)* Nou ja, er gaat niets boven een beetje opwinding, als je toch van school gaat.

LORRAINE: *(plotseling weer met angst voor de toekomst)* Hou op over "van school gaan", ik hoor niets anders meer.

DEBBIE: Rustig maar.

LORRAINE: Dat kan ik niet. Oh Debbie, ik wou dat ik me deze zomer in een kast kon verstoppen, en er weer uitkomen in de herfst.

DEBBIE: Het is leuk geweest op school, hè?

LORRAINE: Ik wil niet weg, alles gebeurt zo snel.

DEBBIE: Ik denk dat het verschrikkelijk is als je eindexamen moet doen, en in dat jaar je ouders gaan scheiden.

LORRAINE: *(is aan het dagdromen)* Het geschiedenislokaal heeft een grote kast. Thucydides zou me eten kunnen brengen, en dan kan ik er voor altijd blijven. Meneer Abbott zou het niet erg vinden. Ik zou hem kunnen helpen met het oprollen van de kaarten en zo.

DEBBIE: *(rustig maar beslist)* Hee *(schudt Lorraine wakker uit haar dagdroom)* Zie je je vader dan niet meer?

LORRAINE: *(scherp)* O hou op! *(ze loopt snel het toneel af)*

DEBBIE: *(volgt haar naar de coulissen)* In vredesnaam, heb ik iets verkeerd gezegd? Wacht even!

T.JONES: *(verschijnt weer)* Dat is een hele kluit voor een tiener. Proberen je hoofd boven water te houden, terwijl het gezin kapot gaat. Het is nu tijd om een paar andere mensen te introduceren. Deze mevrouw hier is mevrouw Wallace, ons schoolhoofd. *(Dokter Wallace komt binnen. Ze is streng, maar rechtvaardig. Ze lopen naar de plaats waar het bureau staat)*

DR. WALLACE: Goedemorgen, Thucidides.

MEISJE: *(stapt binnen, met een aantal potloden in haar haar gestoken, misschien met een vreemd jasje aan, en ze speelt nu Juffrouw Griss, de secretaresse van de school)* Dokter Wallace!

T. JONES: *(tegen het publiek)* Zie je wat ik bedoel? Ze speelt een heleboel verschillende rollen.

MEISJE: DIE SMEERLAPPEN HEBBEN HET WEER GEDAAN!

DR. WALLACE: Wat is er aan de hand, juffrouw Griss?

MEISJE: Er heeft een brugklasser overgegeven in de kamer van juffrouw Irons.

DR. WALLACE: Waarom moeten ze nou altijd daar overgeven?

MEISJE: Misschien is algebra iets om misselijk van te worden.

T. JONES: *(tegen het publiek)* Juffrouw Griss, onze secretaresse is een echte mafkees, *(Juffrouw Griss steekt haar tong uit naar T. Jones)* maar dokter Wallace is een goed schoolhoofd.

DR. WALLACE: Dank u, meneer Jones.

T. JONES: Ze is hier pas twaalf jaar. Dus als het om echt belangrijke dingen gaat, moet je bij mij zijn,.

DR. WALLACE: Juist. Zorg dan maar dat je met je dweil iets belangrijks gaat doen in de kamer van juffrouw Irons.

T. JONES: Ja, mevrouw. *(verdwijnt)*

DR. WALLACE: Juffrouw Griss, wilt u mevrouw Johnson binnen-laten? *(ze gaat achter het bureau zitten)*

MEISJE: Als mevrouw Johnson minder tijd zou besteden aan haar luidruchtige echtgenoot, zou ze een betere lerares zijn. *(ze brengt mevr. Johnson binnen, en gaat dan aan de kant staan)*

MEVR. JOHNSON: *(een aantrekkelijke en verzorgde jonge lerares, met een warme uitstraling)* Goedemorgen, Dr. Wallace hoe gaat het met u?

DR. WALLACE: Goedemorgen. Gaat u zitten.

MEVR. JOHNSON: *(gaat voor mevrouw Wallace zitten)* Dank u.

DR. WALLACE: Ik wilde even met u praten over de promotiedag.

MEVR. JOHNSON: O daar heb ik alles al voor geregeld.

DR. WALLACE: Dat weet ik. U bent een hele contentieuze sponsor. Ik ben ook niet bezorgd over ons, ik ben bezorgd over de studenten.

MEISJE: En terecht.

DR. WALLACE: Juist. De promotiedag wordt elk jaar rommeliger.

MEVR. JOHNSON: De eindexamenklassen zullen het prima doen dit jaar, het zijn schatten.

MEISJE: Moet je soms nieuwe glazen in je bril?

DR. WALLACE: Mevrouw Johnson, je kunt een dweil niet met hoop aansturen.

MEVR. JOHNSON: *(wordt zenuwachtig)* Maar het zijn echt prima kinderen!

DR. WALLACE: We kunnen ons geen ordeverstoring permitteren. De schoolleiding vraagt meer discipline van de kinderen, en dan kan rumoer rond de promotie betekenen dat er koppen rollen.

MEISJE: Er zijn onverlaten die er genoeg in scheppen er een bende van te maken. Ik heb een gerucht gehoord dat wanneer de eindexamenklassen binnenkomen, wanneer de band Pump and

Circumstances speelt, dan gaan ze allemaal dansen op het gangpad.
(ze doet een gek dansje voor)

MEVR. JOHNSON: (lacht) Goeie genade!

DR. WALLACE: (staat op en benadert mevrouw Johnson met een boos opgeheven vinger) We hebben de steun van de schoolleiding nodig! We hebben van alles nodig voor de gehandicapten! (mevr. Johnson wordt steeds nerveuzer)

MEISJE: En nieuwe lokalen. Heb je gezien in wat voor hok juffrouw Irons lesgeeft?

DR. WALLACE: (luid, vlak bij mevrouw Johnson) Ik durf daar geen onervaren lerares neer te zetten. Er zit daar iedere week een nieuwe kolonie ratten onder de vloer.

MEVR. JOHNSON: Wordt haar kamer goed schoongehouden?

DR. WALLACE: Schoon? (maakt een geluid van afkeuring) Juf-frouw Irons is de enige lerares in de hele wereld die de binnenkanten van de laden van haar bureau iedere vrijdag schrobt.

MEVR. JOHNSON: (giechelend, ondanks zichzelf) O nee!

DR. WALLACE: Ik weet het, het is idioot, maar ze is een geweldige lerares.

MEVR. JOHNSON: (met een kleine pauze) Je hoeft je geen zorgen te maken, de promotie zal prima verlopen.

DR. WALLACE: Je weet niet wat ze bezielt, in mei.

MEISJE: (grimmig) De behoefte om brand te stichten, te plunderen, en te vernielen!

MEVR. JOHNSON: Ik ben stapel op die kinderen, het gaat prima.

DR. WALLACE: Dat is wel erg simpel!

MEVR. JOHNSON: Dat doen we altijd zo in mijn familie. We houden ons koest, knuffelen iedereen dood. We hebben nooit problemen gehad. Dat werkt op school ook.

DR. WALLACE: (gaat dicht bij mevr. Johnson zitten, en zegt op luide, beschuldigende toon) Werkt dat ook bij de drive-in bioscoop?

MEISJE: Ja. De manager zegt dat het dit seizoen in de mode is om de luidsprekers uit de muur te trekken als je weer naar buiten gaat.

DR. WALLACE: En weet je dat er voedselrellen zijn in de Pizza Palace? Onze kleine schatjes gooien daar champignons en salami tegen het plafond!

MEISJE: De smeerlappen!

DR. WALLACE: (in het gezicht van mevrouw Johnson) We willen geen ongeregeldheden bij de promotie.

MEISJE: Dan worden we ontslagen door de schoolleiding!

DR. WALLACE: Ik verwacht discipline, deze laatste twee weken!

MEVR. JOHNSON: Wat moet ik er aan doen?

DR. WALLACE: Je kunt zelfs niet eens doen alsof je boos bent, op je schatjes. Nietwaar?

MEVR. JOHNSON: Nou ja,.. eh.. *(barst ineens in tranen uit)*

DR. WALLACE: Wat is er aan de hand? *(mevrouw Johnson probeert te stoppen met huilen)* Ik geef jou nergens de schuld van, maar ik ben zo ongerust. Mevrouw Johnson, ik heb echt geen kritiek op u. *(tegen Meisje)* Wat is er met haar aan de hand?

T. JONES: *(komt snel tevoorschijn, met een emmer in zijn handen)* Okee, zo is het wel genoeg, dank u. Als je niet voorzichtig bent, dan verklap je geheimen die pas in het tweede bedrijf mogen worden verteld. *(leidt mevrouw Johnson rustig het toneel af)*

MEISJE: *(wijst naar de emmer)* Wat is dat?

T. JONES: Het bewijs. Wilde je het ergens opslaan? *(Meisje gaat snel weg)*

DR. WALLACE: Bah, doe dat eens snel weg!

T. JONES: Ouwe zuurpruim, ren maar hard weg! *(verontschuldigd naar het publiek)* We hebben haar toch een tijdje niet nodig. *(meisje verdwijnt)* Kom maar, meneer Abbott, u bent aan de beurt. *(Bill Abbott, een jonge leraar, komt het toneel op)* Hee, dat is een snelle outfit!

MENEER ABBOTT: *(Is heel vlot gekleed)* Gewoon wat uit de kast gepakt.

T. JONES: *(zit eens aan zijn eigen bevleekte overall)* Je zult het niet geloven, maar dit is een ontwerp van Gucci. De nationale Associatie voor Conciërges heeft een catalogus met uniformen. Natuurlijk is dat al lang geleden. *(hij showt zijn overall)* Maar toen ik dit kocht, waren de mensen er wild enthousiast over. Honderd procent zijde, uit Java. Geweven in een klein klooster, door monniken. Dwergen, eigenlijk. Driehonderd dollar kostten ze toen. *(natuurlijk ziet zijn oude overall er goedkoop en voddig uit)* Hier. Dokter Wallace wil met u praten. Ik hou uw klas wel even bezig. Waar hebt u het vandaag over?

MENEER ABBOTT: Prinsjesdag.

T. JONES: Daar weet ik alles van. Prinsen genoeg. In de meeste geschiedenisboekjes staat van alles wat niet waar is, maar ik zal ze wel eens inlichten. *(verdwijnt van het toneel. Meneer Abbott en Dokter Wallace kijken wat ongelovig naar hem)* Maak je maar geen zorgen. Die klas luistert wel naar me. *(giechelt)* De eerste die zijn mond opendoet, krijgt deze emmer over zijn hoofd. *(hij verdwijnt)*

MENEER ABBOTT: Doet hij altijd zo?

DR. WALLACE: Je had hem moeten zien in de tijd dat hij midden in de zomer besloot dat ons stadion moderner moest zijn. Hij heeft eigenhandig alle bladeren van het voetbalveld weggehaald. Toen trainer Partridge aankwam voor de eerste keer dat ze zouden oefenen,

zag hij een veelkleurig monster. T.J. had honderd gekleurde tapijten losgepraat van Good Will Industries, en die had hij aan elkaar gestikt. Hij noemde het het enige gekleurde kunstgras in de wereld.

T. JONES: *(vanuit het publiek)* En het zou hebben gewerkt. Als ze het maar een kans hadden gegeven. *(gaat tussen het publiek zitten)*

DR. WALLACE: *(na een pauze)* Goed. *(dat is een opmerking, geen vraag)*

MENEER ABBOTT: *(gaat zitten)* U wilde me spreken?

DR. WALLACE: U bent niet getrouwd, nietwaar?

MENEER ABBOTT: Nee, hoezo?

DR. WALLACE: Hebt u plannen in die richting?

MENEER ABBOTT: *(in verlegenheid gebracht)* Eh... wat eh.. wat wilt u van me?

DR. WALLACE: Iemand op het oog?

MENEER ABBOTT: *(wordt boos)* Hee!

DR. WALLACE: Dit is geen aanzoek, wees maar niet ongerust. Ik ben al met de school getrouwd, daar heb ik mijn handen aan vol, dank u. *(pauzeert)* Eerlijk gezegd hoopte ik dat het geruststellende geluid van bruidsklokken bij u spoedig te horen zouden zijn.

MENEER ABBOTT: Wat ik in mijn vrije tijd doe, gaat u niet aan.

DR. WALLACE: *(gaat achter haar bureau zitten)* Ik wou dat dat waar was.

MENEER ABBOTT: Waarom is mijn privé-leven zo belangrijk?

DR. WALLACE: Bill, je bent nu al een van de beste leraren.

MENEER ABBOTT: *(ontwapend)* Eh, dank je.

DR. WALLACE: Ik heb nog nooit iemand gezien die zo enthousiast was over de geschiedenis, het is gewoon besmettelijk. Je hebt niet alleen een goede invloed op de kinderen, maar ook op ons. *(pauze)* Maar....

MENEER ABBOTT: *(nervus)* Maar wat?

DR. WALLACE: Ja, er is altijd een maar, nietwaar, als een schoolhoofd en een leraar elkaar spreken. Mijn enige zorg is dat u in uw enthousiasme misschien wel eens iets te.. laten we zeggen te, familiair bent tegen de studenten.

MENEER ABBOTT: Maar als ik vriendelijk ben, nemen ze de stof beter in zich op.

DR. WALLACE: Dat ben ik helemaal met u eens, maar eh, verdorie, Bill, ik vind dit ook moeilijk om te zeggen. De meeste meisjes op school hebben een oogje op je.

MENEER ABBOTT: O ja?

DR. WALLACE: Zeker. En ik begrijp best waarom. *(meneer Abbott zit op zijn stoel te draaien)* Okee, goed, dit is geen aanzoek, en ik zal je niet ontslaan. Ik heb je voorgedragen voor opslag.

MENEER ABBOTT: Dat waardeer ik.

DR. WALLACE: Maar ik wil wel dat je extra voorzichtig bent. Wees niet te familiair tegen de kinderen. En als je ontdekt dat een van de meisjes verliefd op je is, wees dan aardig en beleefd, maar trek je terug, Bill, trek je terug.

MENEER ABBOTT: Reken daar maar op.

DR. WALLACE: Weet je zeker dat je geen vriendin hebt?

MENEER ABBOTT: Nou ja, eh eigenlijk... *(hij wordt ineens weer boos)*
Dat zijn mijn zaken!

DR. WALLACE: Maar zo'n trouwring is een prima remedie tegen kalverliefde. Als ze vallen voor getrouwde leraren, zijn ze er tevreden mee dat ze zijn initialen in hun agenda schrijven. Maar als een leraar vrijgezel is, en nog knap ook... *(lacht)* Misschien heb ik het wel mis. *(staat op)* Als ik zelf met je zou trouwen, zouden de leerlingen je pas echt oud vinden, en dan was het probleem gelijk opgelost.

MENEER ABBOTT: *(springt uit zijn stoel)* Was dat alles?

T. JONES: *(komt het toneel op rennen)* Who ho. Bedankt, bedankt, goeie scène. Als dit op film stond, zou ik zeggen: rol op en stop het in het blik.

MENEER ABBOTT: *(met een toneelfluisterstem vanuit een verre hoek)*
Bedankt dat je haar hebt onderbroken.

T. JONES: Hoor eens, dat is een prima vrouw. Maar ik zal je wat zeggen, er is niets wat ze niet zou doen om haar school goed te laten draaien.

MENEER ABBOTT: Daar was ik al bang voor.

T. JONES: Ik moet de kinderen weer op het toneel brengen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto